

d'ella rebuda al colocalarlas en lo nou hostatje dintre de la caixeta com per recordansa eterna.

Y tot altre vegada are hi reapareixia... que, no obstant, durant molts anys en tingué prou ab l'amor posat en lo fondo del seu cor, encare que altre que sa filla hagués sigut qui se'n duya las recordansas. Aquest amor n'havia tingut sa part de claror y sa part d'ombra, y á n'ella mateixa n'hi havia tocat la part més grossa d'ombra, y la veritat, li plagué que tant ell com ella la part dolenta se la estimavan més per ells mateixos, al objecte de que sos fills en poguessin disfrutar de la part de la claror. Pero per ells, clar que sí, n'hi havia hagut días asoleyats donchs que'l primer tempestuós amor de la joventut n'era una inclinació que's posá'n lo fondo del cor, dominant los sentiments de sa persona y lo pervindre de la seva vida. Y per aixó aquest amor no transmeté sempre'l color rosat á la supeficie. Sols la florida del día s'havía marsit; soca y arrels en conservavan potenta sava.

Rahó'n tenia'l jardiner al dir que nosaltres després devían venir á parar en criaturas. ¿Y are no sería factible la realisació del seu somni més estimat amanyagantlo desde que sos fills comensaren á xarrotejar? Y lo somni que ab pena profunda'l classificá'n lo rengle dels somnis enganyosos, podía realisar-lo: ¿se veuria avia y ab sa filla hi passaria una vida de satisfacció?

—Sí, sí—seguí pensant—lo meu únich, lo dols... te comprench bé; en aquest moment, me sento reivre com jo mateix vaig ser causa de que aixís passés á la meva mare...

Sa filla se la mirá:—Ay, mare, veig qu'está molt alegre, qu'es felís...

Després sa mirada's dirigí á la taula.

—Pero, mare, ¿qu'es aquest llibre? «Fullas marsidas». Ay, ay, y aquí entre'ls fulls no hi ha també fullas secas?

La mare va sonriure. En aquell moment posada á comparar cóm podía imaginarse que'n un instant passés per aquella transformansa.

Ab discreció va agafar las flors mústegas y las hi doná una besada, potser menys fogosa y ardent, pero més de cor y d'agrahida que no va ser la primera al casarse. Després las va posar á la caixeta y besá á sa filla'n lo front.

—¡Tonta —li va dir—no ho son de fullas marsidas, son recorts que viuhén, recorts que creixan!

Traducció directa de la llengua noruega

J. VIDAL Y JUMBERT.

LA MORT

LEMA: *No demane merc per ço que vina, ans me acus per digne de mort.*

Del B. Ramon de lo *Felix de les marelles.*

La veig; triunfant en sa carroça
qu'al mur més for obri portell,
anant arreu a fer destroça,
tant qu'aqueix món es ampla fossa
ont cau la vida en desgavell.

Crema una antorxa capficada,
mira un rellotge a sa claror;
y a cad' instant es arribada
l'hora de fer nova segada
ab sa gran falç de segador.

Son carro d'ossos traqueteja,
trescant p'el mon, de part a part;
y com en núbol qui lampeja,
dins la pols qu'alça hi volateja
de mes tristors el negre esbart.

Seguint eix carro nit y dia,
com si ja may jo l'hagués vist
va ma constant melancolia,
vella febrosa qui somia
un mateix somni, fosch y trist.

Peixintse sols de recordances
cap als difuns del meu amor,
van tot seguit mes anyorances
com un remat d'ovelles manses
belant enfora del pastor.

També a mos ulls se representa
mon trist aplech de desongany,
fruita corcada y macilenta
que'm va fer caure la tormenta
del fresch ramatge de mos anys.

Fins de ma lira les quimeres,
se van perden en negre fum,
com un manat de flors borreses
qu'al esfullarse, volanderes,
no deixen rastre de perfum.